

VICTORIA WALTERS

De
plot
twist

Vertaald door Erica Disco

DE FONTEIN

Proloog

Op een regenachtige avond liep ik door Londen en besloot ik te schuilen in een boekwinkel die nog open was. De winkel heette Book Nook, een toepasselijke naam voor een klein zaakje dat weggestopt zat in een steegje. Het was er zwak verlicht, warm en droog en de stellages met boeken leken lukraak te zijn neergezet.

Ik vond het er heerlijk knus en nam de tijd om rond te kijken. Behalve ikzelf was er maar één andere klant: een lange, donkerharige man die een overhemd met opgestroopte mouwen droeg en letterlijk met zijn neus in een boek stond.

Pas toen ik me langs hem wurmde om bij de liefdesromans te komen, keek hij op. ‘O, sorry. Ik zit hier altijd helemaal in mijn eigen wereld.’

‘Dat begrijp ik. Het is me een raadsel dat deze winkel me nooit eerder is opgevallen. Wat een pareltje.’

‘Een van mijn favoriete winkels hier in de stad.’ Toen hij glimlachte, werd er even een kuiltje in zijn wang zichtbaar en verlangde ik er vreemd genoeg naar om dat nog eens te laten verschijnen.

Ik neusde verder, maar de boeken hadden niet langer mijn onverdeelde aandacht en ik betrapte hem erop dat hij over zijn boek heen ook naar mij gluurde. Even later riep de eigenaar dat hij ging sluiten, dus pakte ik het boek waar ik naar had staan kijken – een oude roman die ik nooit eerder had gezien, in een prachtige uitvoering met een goudkleurige harde kaft – en liep achter de man met het kuiltje aan naar de kassa. Hij had maar liefst negen boeken om af te rekenen.

‘Ik betaal wel,’ bood hij aan.

Met opgetrokken wenkbrauwen keek ik hem aan. ‘Waarom?’

Daar leek hij van op te kijken. ‘Eh... waarom niet?’

‘Omdat ik een onafhankelijke vrouw ben die haar eigen boeken kan kopen,’ antwoordde ik, maar onwillekeurig moest ik glimlachen bij het zien van de paniekerige uitdrukking op zijn gezicht.

‘Natuurlijk, maar...’ Hij keek koortsachtig om zich heen, tot zijn blik die van de eigenaar achter de kassa kruiste. ‘Als we tien boeken kopen, krijgen we korting, toch?’ Smekend keek hij de man aan.

De winkelier lachte. ‘Oké, jullie krijgen tien procent korting.’

Allebei keken ze me verwachtingsvol aan.

‘Niet te geloven,’ zei ik hoofdschuddend, maar ik legde het boek toch op de toonbank en kreeg daar een oogverblindende glimlach van mijn medeboekenwurm voor terug.

Jeetje, wat was hij knap.

Nadat hij had afgerekend, liepen we de winkel uit. Het was inmiddels weer droog en het heldere licht van de vollemaan weerkaatste op de natte straatstenen.

‘Bedankt.’ Ik drukte het boek tegen mijn borst. ‘Dat had je echt niet hoeven doen.’

‘Graag gedaan.’ Weer verscheen dat kuiltje in zijn wang, maar voordat ik nog iets kon zeggen draaide de mysterieuze man zich om en liep hij weg.

Ik slaakte een zucht van teleurstelling en ging in mijn eentje naar huis.

Pas toen ik het boek opensloeg, zag ik dat hij iets op het schutblad had geschreven.

Uit eten?

Daaronder stond zijn naam – Noah – en zijn telefoonnummer.

Met een brede glimlach drong het tot me door waarom hij het boek had willen betalen. Ik had zojuist een heuse *meet-cute*

gehad, zo'n romantische ontmoeting die je normaal gesproken alleen in romannetjes en in films ziet. In een boekwinkel, nota bene! Mooier werd het niet als je van liefdesromans hield.

Ik pakte mijn telefoon en stuurde hem een berichtje met slechts één woord.

Ja.

1

Zes jaar later

Vandaag was mijn eerste werkdag bij uitgeverij Turn the Pages, en die wilde ik zo goed mogelijk laten verlopen.

Wist ik veel dat het op een enorme ramp zou uitdraaien.

De dag begon veelbelovend. Ik werd nog voordat de wekker ging wakker en trok de outfit aan die ik speciaal voor vandaag had aangeschaft: een gestreepte trui, een zwarte pantalon en ballerina's waardoor ik me heel deftig voelde. Nadat ik mijn handtas en mijn zwarte colbertje had gepakt, ging ik op pad. Ik had nog alle tijd om vanuit mijn flat in Islington naar mijn nieuwe werkplek te komen en zelfs het weer werkte mee.

De herfst had een oranje met gouden deken over de stad gelegd en ik was heel blij dat ik in dit jaargetijde met mijn nieuwe baan kon beginnen. Ik had een gruwelijke hekel aan de drukkende zomerwarmte in Londen. Frisse herfstochten-den zoals deze, wanneer de stad een uitbarsting van kleur was, de bladeren onder mijn schoenen knisperden en ik me kon verheugen op avondjes op de bank met een boek, warme chocolademelk en een geurkaars, maakten me altijd blij.

Terwijl ik door het park in de buurt van mijn flat wandelde, zag ik in de verte de universiteit waar ik tot voor kort had gewerkt. Mijn humeur werd zelfs nog beter toen ik zag dat mijn beste vriendin Liv me zoals afgesproken aan de rand van het park stond op te wachten en met twee koffie to go naar me zwaaide.

'Hemels,' zei ik dankbaar, terwijl ik de iced latte van haar

aannam. Het was me een raadsel hoe mensen 's ochtends zonder koffie konden functioneren.

‘Ik dacht dat je dit wel kon gebruiken op je eerste werkdag,’ reageerde ze glimlachend.

Als we personages uit een boek waren geweest, kwam Liv met haar donkere haar en bruingroene ogen het dichtst in de buurt van Elizabeth Bennet, terwijl ik meer op Alice in Wonderland leek, vanwege mijn blauwe ogen en mijn lange blonde haar dat ik altijd met een haarband uit mijn gezicht hield. Vandaag had ik er een met pareltjes uitgekozen.

‘Je ziet er beeldschoon uit, Stevie. De perfecte outfit voor je eerste dag.’

Daar moest ik om glimlachen, want Liv was veel modebewuster dan ik. ‘Dank je.’

‘En, hoe voel je je?’

Samen liepen we in de richting van de universiteit. Voor het eerst sinds we elkaar kenden zou Liv in haar eentje de bibliotheek openen, terwijl ik naar mijn nieuwe kantoor aan de andere kant van de stad zou gaan.

‘Ik heb er zin in, maar ben wel een beetje nerveus. Het voelt echt raar om ergens anders te werken dan jij,’ zei ik met een knikje naar het historische universiteitsgebouw.

Haar gezicht betrok. ‘Ik ga je heel erg missen.’

‘Zelf blijf je ook niet lang meer,’ bracht ik haar in herinnering, nadat ik een slok van de koffie had genomen. Liv had een geweldige roman geschreven en nu ze een literair agent had gevonden, zou het vast niet lang meer duren voordat ze onder contract stond bij een uitgeverij.

‘Ik ben zo trots op je omdat je je droom achternagaat.’

We bleven staan bij de stenen traptreden die naar mijn voormalige werkplek voerden.

‘Dat heb ik aan jou te danken.’ Omdat zij die roman had geschreven, had ik het eindelijk aangedurfd om te solliciteren bij een uitgeverij, iets waarvan ik al droomde sinds ik als kind voor het eerst een bibliotheek was binnengewandeld en *Matilda*

had gelezen. Ik wilde nieuwe verhalen aan de man brengen die mensen net zoveel vreugde zouden schenken als mij. Op mijn telefoon keek ik hoe laat het was. 'Ik kan maar beter naar de metro gaan, je weet maar nooit of er vertraging is.'

'Oké, succes. Niet dat je dat nodig hebt, hoor.' Ze omhelsde me stevig. 'Het wordt vast geweldig! Als je een momentje hebt, laat je dan weten hoe het gaat? Desnoods sluip je even naar de wc.'

'Natuurlijk. Probeer me vandaag niet te erg te missen, hè?'

'Nu heb ik niemand meer om mee te roddelen, maar ik zal proberen de dag door te komen.' Ze slaakte een diepe zucht, maar vermande zich vervolgens en zwaaide vrolijk. 'Laat ze een poepie ruiken!'

'Liever niet meteen op de eerste dag, maar ik ga ertegenaan,' zei ik lachend.

Nadat Liv naar binnen was gegaan, zette ik de neiging van me af om achter haar aan te rennen. Het werd tijd om uit mijn comfortzone te stappen. Voor de Stevie van vroeger, die altijd van deze dag had gedroomd. Dus besloot ik dat ik me niet zo moest aanstellen, haalde diep adem, nam nog een slok koffie en ging op weg naar de metro om aan mijn nieuwe hoofdstuk te beginnen.

Al snel stond ik aan de andere kant van de stad voor mijn nieuwe werkplek. Die bevond zich tegenover The Shard in een gestroomlijnd glazen gebouw dat in vergelijking met de knusse bibliotheek een tikje intimiderend overkwam. Gelukkig had de metro geen vertraging gehad, dus was ik veel te vroeg. Mijn sollicitatiegesprek was al iets meer dan een maand geleden, en nu mocht ik eindelijk aan de slag.

Nadat ik nog drie keer een blokje om was gegaan, was het bijna tijd om me te melden bij Annie, mijn nieuwe baas. Ik ging de draaideuren door en liep naar de receptie, waar ik te horen kreeg dat ik naar de tiende verdieping mocht gaan. In de lift bekeek ik mezelf automatisch in de spiegel. Ik vroeg

me weleens af waarom de meeste liften een spiegel hadden, want in dat schelle licht werd je altijd bang dat je make-up eruitzag als de schmink van een clown. Hopelijk kwam de kleur op mijn wangen gewoon door de herfstbries, niet door een teveel aan rouge.

Eenmaal boven stapte ik tegenover de receptie van Turn the Pages uit de lift. Achter de dubbele deuren naast de balie bevond zich de redactie, een ruimte met een open indeling, grote glazen wanden en van die grijze tapijttegels die je in de meeste kantoorpanden aantreft. Toen ik hier kwam solliciteren, was ik vooral onder de indruk van de kamerhoge boekenkasten vol met alle titels die hier waren uitgegeven, en ook nu toverde die aanblik weer een glimlach op mijn gezicht.

Als vanzelf dwaalde mijn blik naar de titels die ik al gelezen had of nog wilde lezen; voornamelijk liefdesromans. Alles met een pastelkleurige kaft was helemaal in mijn straatje en ik kon niet wachten om al die nieuwe boeken voortaan als eerste te mogen lezen.

Omdat ik vol ontzag naar de boekenkasten stond te staren, sloeg ik geen acht op het groepje mensen dat zich langs me repte, maar toen ik bedacht dat ik me beter bij de receptie kon gaan melden dan me aan die boeken te blijven vergapen, bleek de balie onbemand te zijn. Ik ging ertegenaan geleund staan en vroeg me net af of ik misschien beter zelf de redactie op kon lopen om Annie te zoeken, toen ik een luide stem hoorde.

‘Aan de kant!’

Snel maakte ik me zo klein mogelijk, terwijl een man in pak langs me beende met een kartonnen doos die tot de rand toe was gevuld met boeken.

Daarna liepen er nog meer mensen langs me.

‘Niet te geloven. Zouden we juridische stappen kunnen ondernemen?’ vroeg een vrouw aan het groepje mensen dat achter haar aan naar de lift liep. ‘Na al ons harde werk...’

‘De Haai was in het echt nog erger dan zijn reputatie deed vermoeden.’

‘Denk je dat we een rechtszaak kunnen aanspannen?’

Dit voorspelde niet veel goeds, maar tot mijn opluchting zag ik op dat moment een bekend gezicht. ‘Annie!’ Ik zwaaide naar de lange, grijze vrouw die me had aangenomen, rechtte mijn rug en probeerde mijn meest professionele glimlach op te zetten. ‘Ik kijk er enorm naar uit om...’

Die zin maakte ik niet af, want toen ze me zag bleef ze abrupt staan en viel haar mond open van schrik. ‘O jee, Stevie. Het spijt me verschrikkelijk,’ zei ze hoofdschuddend.

‘Wat is er?’ vroeg ik. Haar verdrietige gezicht maakte me nerveus.

Ze gebaarde naar het zoveelste groepje mensen dat achter haar aan de dubbele deuren uit liep. ‘We hebben net te horen gekregen dat het bedrijf is overgenomen door een Amerikaanse firma en dat we allemaal boventallig zijn verklaard. Ik dus ook.’

Moeizaam slikte ik. ‘Je... gaat weg?’

‘Ik kan het nog niet helemaal geloven.’ Ze liep naar de lift toe. ‘Het spijt me echt. Ga maar naar binnen om te vragen wat ze met jou willen doen.’

‘Wat? Maar Annie, jij hebt me aangenomen. Jij runde die afdeling en...’

Verbitterd haalde ze haar schouders op en sloot achteraan in de rij voor de lift. ‘Dat heeft kennelijk niets te betekenen. Succes, Stevie.’

‘Je zult het nodig hebben,’ viel een man haar op grimmige toon bij.

Terwijl ik me weer omdraaide naar de dubbele deuren, twijfelde ik of ik nog wel naar binnen wilde. Ik zou toch niet op mijn eerste dag al ontslagen worden? En zo wel, zouden ze me dan nog terug willen bij de bibliotheek? Ik keek achterom en zag Annie met haar collega’s in de lift stappen. Iedereen zag er boos of verdrietig uit, of iets daartussenin.

Ik verzamelde moed om uit te zoeken wat dit nieuwe bedrijf van me wilde, duwde de deuren open en trof een enorme chaos aan. Mensen stopten hun bezittingen in dozen, telefoons

rinkelden onophoudelijk, deuren werden dichtgeslagen en weer opengedaan. In de hoek zat iemand te huilen en ik zag dat het buiten inmiddels pijpenstelen regende.

Dit moest wel de ergste dag ooit zijn, dacht ik.

Op dat moment wist ik niet dat het nog veel erger kon.

2

‘Neem me niet kwalijk,’ zei ik tegen een vrouw die tegen een bureau geleund koffie stond te drinken. Ik moest hard praten om me verstaanbaar te maken boven het lawaai op de redactie uit. Zo te zien was de vrouw niet boos of overstuur, dus misschien was zij niet ontslagen. ‘Dit is mijn eerste werkdag en ik heb geen idee wat er aan de hand is.’

Ze trok een gezicht. ‘Jeetje, je hebt wel een dag uitgekozen om hier te beginnen, zeg.’ Met uitgestoken hand kwam ze op me af, en ze gaf me een stevige handdruk. ‘Ik ben Gita, de redactiedirecteur. Kom je op de pr-afdeling werken?’

Ik knikte. ‘Annie Leon heeft me aangenomen. Ik ben Stevie.’

‘Arme Annie. Ze werkte hier al jaren, maar nu ze de afdelingen marketing, sales en pr gaan samenvoegen, denk ik dat ze op zoek zijn naar vers bloed. Tot alles is geregeld heeft de nieuwe baas het voor het zeggen.’ Ze boog zich naar me toe. ‘Binnen het wereldje wordt hij de Haai genoemd, dus we zijn allemaal nogal van slag.’

‘De Haai?’ Dat klonk niet erg veelbelovend, en ik slikte angstig.

Ze knikte naar een deur aan de andere kant van de redactie. ‘Hij heeft ons een voor een bij zich geroepen. Godzijdank mag ik blijven, maar ik kan nog steeds niet geloven hoeveel mensen er op straat zijn gezet. Als je het aandurft, zou ik meteen naar binnen gaan om te vragen waar je aan toe bent.’ Iemand riep haar naam. ‘Succes,’ zei ze nog, voordat ze wegliep om met een groepje collega’s te praten.

Ik draaide me naar de onheilspellend uitziende deur. Het liefst zou ik een kop koffie voor mezelf maken en nog een paar

uur wachten, maar dat leek me geen goed idee. Als ik dan toch werd ontslagen, kon ik dat maar beter meteen weten. Terwijl ik naar het kantoor van de Haai liep, spookte het deuntje van *Jaws* door mijn hoofd. Op de een of andere manier maakte dat me een beetje minder gespannen.

Vlak voordat ik bij de deur aankwam, vloog die open en rende er een vrouw het kantoor uit, met uitgelopen mascara op haar betraande wangen. Dit was echt afschuwelijk. Wilde ik hier nog wel werken? De vrouw ging er als een haas vandoor en liet de deur van het kantoor open, dus had ik geen reden meer om het onvermijdelijke uit te stellen.

Ik liet mijn adem ontsnappen en liep door. Hoewel de deur openstond, klopte ik aan. Nadat ik een nors ‘Binnen’ had gehoord, zette ik een voet over de drempel en zag een lange gestalte met zijn rug naar me toe staan, die uit het raam naar de regen staarde. Zo te zien was het kantoor leeggehaald voordat hij het overnam, want er stonden alleen een bureau, een stoel en een lege boekenkast. Ik vroeg me af wie vanwege hem het veld had moeten ruimen en of de Haai zich daar ook maar een beetje schuldig over voelde.

Toen hij zich niet meteen omdraaide, schraapte ik mijn keel. ‘Hallo, dit is mijn eerste werkdag en ik vroeg me af of ik nu meteen weer naar huis moet gaan, of niet.’ Ik besloot maar meteen met de deur in huis te vallen, want ik had het idee dat iemand die de Haai werd genoemd er niet van hield als mensen om de hete brij heen draaiden. ‘O, ik ben trouwens Stephanie Phillips, maar iedereen noemt me –’

‘Stevie,’ maakte hij mijn zin voor me af.

Met gefronst voorhoofd vroeg ik me af hoe hij dat wist. Tot hij zich omdraaide.

Het leek wel in slow motion te gebeuren. Niet op een sexy manier, zoals in een videoclip met een man die zijn onblote bovenlichaam had ingesmeerd met olie, maar eerder alsof dit zo ingrijpend was dat het wel tergend langzaam móést gaan omdat mijn leven op het punt stond voorgoed te veranderen.

Toen hij zich eindelijk helemaal had omgedraaid, viel mijn mond open. ‘Godallemachtig,’ flapte ik eruit, want ik herkende de Haai direct. Niet vanwege zijn ontzagwekkende reputatie in het vak, maar omdat ik hem persoonlijk kende. Heel persoonlijk.

Hij keek me aan. ‘Hoi, Stevie,’ zei hij rustig.

“‘Hoi, Stevie?’” herhaalde ik, een stuk minder kalm. ‘Dit... Dit kan toch niet waar zijn?’ Mijn vraag was net zozeer aan het universum gericht als aan hem.

‘Toch wel,’ verzuchtte hij. ‘Ik ben vanochtend aangekomen. Ik ben je nieuwe baas.’

Het *Jaws*-muziekje speelde weer door mijn hoofd en mijn blik dwaalde naar het naambordje op het bureau, dat me nu pas opviel. NOAH ANDERSON. Ik keek weer naar de man voor me, die geduldig afwachtte tot de situatie helemaal tot me doorgedrongen was. Al betwijfelde ik of dat ooit zou gebeuren.

Noah leek te beseffen dat ik nog geen woord kon uitbrengen, verplaatste zijn gewicht van zijn ene naar zijn andere been, stopte een hand in zijn zak en haalde die er weer uit. ‘Ik weet dat dit even schrikken is...’

‘Dat is nog zwak uitgedrukt,’ wist ik uit te brengen. Mijn hart begon steeds sneller te kloppen en ik vroeg me af of er nog een stukje van mijn lichaam niet rood of bezweet was. Waarschijnlijk niet.

Hij knikte. ‘Ik weet het. Het is allemaal heel snel gegaan en ik kwam er vanochtend pas achter dat jij hier zou komen werken. De afdeling personeelszaken hier heeft alles geregeld met de afdeling personeelszaken in New York.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Je staat niet op de lijst om boventallig te worden verklaard. Het is de bedoeling om in kaart te brengen wat hier moet veranderen, dus je zult hard je best moeten doen en de leiding moeten nemen over de pr-afdeling. Dat zou natuurlijk een mooie stap in je carrière zijn, maar je moet er wel goed over nadenken. Aangezien ik je nieuwe baas word, begrijp ik het best als je...’ Hij had heel koeltjes geklonken, maar nu

haperde zijn stem even. '...als je het liever niet doet.'

Mijn wenkbrauwen schoten omhoog. Als ik het liever niet deed? Natuurlijk deed ik het liever niet! Het liefst had ik hem dat toegeschreeuwd, was ik zijn kantoor uit gerend en had ik daarbij als een tekenfilmfiguurtje een gat in de vorm van mijn lichaam in de muur achtergelaten. Maar dit was mijn droombaan, en nu bood hij me vrijwel meteen een promotie aan. Ik kon mijn oren bijna niet geloven. 'Ik weet niet wat ik moet zeggen,' gaf ik toe.

'Slaap er maar een nachtje over. Ga naar huis en kom morgen terug om me te laten weten wat je besloten hebt.' Hij draaide zich weer naar het raam om naar de regen te kijken, een duidelijk teken dat we wat hem betrof uitgepraat waren.

Nu zijn blik niet langer op mij gericht was, kon ik hem eindelijk eens goed bekijken. Noah, met zijn lange, slanke gestalte, zijn korte gitzwarte haar, zijn bril met donker montuur waarachter chocoladebruine ogen schuilgingen, dat kuiltje in zijn rechterwang als hij glimlachte, de mouwen van zijn overhemd die altijd opgestroopt waren, de stoppeltjes op zijn kin... Hij zag er nog hetzelfde uit. Iets ouder en ook ruiger, want toen we met elkaar omgingen was hij altijd gladgeschoren, maar irritant genoeg stond dat stoppelbaardje hem goed. Hij zag er knap uit en rook zelfs lekker. Het was een nieuwe geur. Dieper. Muskusachtig. Sexy...

Zonder waarschuwing vooraf herinnerde mijn lichaam me aan de nachten dat ik in zijn armen had gelegen. Aan hoe zijn lichaam tegen het mijne had gevoeld. Aan hoe hij me had aangeraakt...

Snel schudde ik mijn hoofd om die gedachten van me af te zetten. Met Noah had ik misschien wel de beste seks van mijn leven gehad, maar van die hechte band was nu niets meer over. En dat sexy uiterlijk was maar een leugen. Vanbuiten mocht hij er dan goed uitzien, vanbinnen was hij geen goed mens. Ik wist dat het plekje in zijn borst waar zijn hart zou moeten zitten leeg was.

Hier op kantoor kende iedereen hem als de Haai, maar voor mij was hij de man die mijn hart had gebroken.

Ik slikte moeizaam en draaide me om, diep geschokt dat ik na al die tijd mijn ex weer had gezien en dat hij nu mijn baas was. Het universum had echt een verknijpt gevoel voor humor.

Nadat ik de deur achter me had dichtgetrokken, liep ik de redactie af, langs de receptie en de lift in. Het voelde alsof ik in trance was, alsof mijn benen vanzelf bewogen. Beneden ging ik de draaideuren door, stapte ik de regen in en liep gewoon verder. Het lukte me niet om me ergens op te concentreren, want ik was nog nooit in mijn leven zo van streek geweest.

Nee, toch wel. Dit was me één keer eerder overkomen.

De dag dat Noah bij me wegging.

En nu, vijf jaar later, was hij opeens weer terug.

Wat een rotleven had ik toch.

3

Toen het tot me doordrong waar ik naartoe was gelopen, duwde ik de deuren open en ging ik tegen de muur geleund staan om op adem te komen. Ik had heel Londen doorkruist en was uitgekomen op de plek waar ik het meest mezelf kon zijn. Waarschijnlijk omdat ik me zo verloren voelde nu ik Noah weer had gezien.

Ik liep de hal van de universiteit door, ging door de dubbele deuren de bibliotheek in en snoof de geur van oude boeken op. Daar kon niets tegenop. Na mijn studie had ik altijd in bibliotheken gewerkt, en twee jaar geleden was ik hier aan de slag gegaan. Het was een heerlijke werkplek geweest, en nu ik het eindelijk had aangedurfd om bij een uitgeverij te solliciteren, zoals ik altijd had gewild, was het helemaal in het honderd gelopen. Zou er soms een vloek op me rusten?

‘Stevie, wat doe jij nou hier?’ Liv stak haar hoofd achter een stapel boeken vandaan. ‘Je bent doorweekt. Gaat het wel?’

‘Niet echt, nee. Je bent zeker nog niet aan pauze toe? Ik kan wel een kop koffie met vier extra shots espresso gebruiken,’ zei ik hoopvol. Met mijn vingers streek ik langs de boekenplank en de ruggen van de boeken die ik kende als mijn broekzak.

‘Komt voor elkaar.’ Ze liep naar de balie om tegen Jamal te zeggen dat ze even pauze nam, haakte vervolgens haar arm door de mijne en loodste me mee naar de mensa. Daar zei ze dat ik alvast een tafeltje moest uitzoeken en ging ze koffie halen.

Ik liep naar het tafeltje in de hoek en ging daar zitten wachten, in de hoop dat mijn andere ex-collega’s ons niet zouden

zien en erbij zouden komen zitten.

Ze kwam terug met twee bekers ijskoffie en toen ik een slokje nam, proefde ik tot mijn blijdschap dat ze hem loeisterk had gemaakt.

Na mijn tweede slok kon ik het aan om weer iets te zeggen. ‘Toen ik op de redactie aankwam, was het daar een enorme chaos. De uitgeverij is overgenomen en ze zijn aan het reorganiseren, dus er zijn vanochtend een heleboel mensen ontslagen. Ook Annie, de vrouw die me heeft aangenomen en van wie ik dacht dat ze mijn baas zou worden.’

Livs gezicht betrok. ‘Wat vreselijk. Ben je ontslagen?’

‘Ik heb tot morgen de tijd gekregen om tegen hen te zeggen of ik wil blijven of niet. Tegen hem, bedoel ik. Mijn nieuwe baas.’ Over de tafel heen keek ik haar aan. ‘Die toevallig ook mijn ex blijkt te zijn.’

Haar adem stakte. ‘Wat? Nee! Wie dan?’

‘Weet je nog dat ik je verteld heb over de vriend die ik had voordat ik hier kwam werken? De man die een baan in New York aannam en van wie ik daarna nooit meer iets gehoord heb? Noah Anderson. Die trouwens in de uitgeverswereld bekendstaat als de Haai. Een toepasselijke bijnaam, als je het mij vraagt.’

‘Niet te geloven. Wat erg voor je, Stevie. Dit is echt... klote.’

Ik knikte. ‘Dat kun je wel zeggen. Hij stond daar maar en zei dat ik erover na moest denken of ik wilde blijven. Zonder zijn excuses aan te bieden, zonder uitleg te geven, zonder wat dan ook. Hij walste gewoon weer mijn leven binnen alsof er niets was gebeurd. Alsof hij mijn hart niet gebroken heeft!’

Nu de schrik van het weerzien met Noah begon weg te trekken, kwam daar woede voor in de plaats. Hij had me zo diep gekwetst. Nadat we elkaar in de boekwinkel hadden leren kennen waren we iets meer dan een jaar samen geweest. In mijn ogen was onze ontmoeting de perfecte *meet-cute* geweest. En hij hield niet alleen van boeken, maar werkte ook nog eens in de uitgeverswereld. Ik dacht eindelijk de man van mijn

dromen te hebben gevonden, maar hij bleek een regelrechte nachtmerrie te zijn.

‘Verwacht hij nou echt dat ik net zo kil en professioneel ben als hij? Dat ik doe alsof er geen tijd is geweest dat we alles van elkaar wisten?’

‘Ik kan gewoonweg niet geloven dat hij niets over het verleden heeft gezegd.’

‘Hij zei alleen dat hij het zou begrijpen als ik liever niet voor hem wilde werken. Liever niet!’ Ik nam nog een slok koffie. ‘Ik rol nog liever door de brandnetels. Maar...’

‘Maar dit is je droombaan,’ vulde Liv aan.

Ze wist hoeveel deze baan voor me betekende, en ik wist dat ze het begreep. Net als ik had ze altijd een droom gehad; in haar geval een boek schrijven.

‘Het leek net alsof onze relatie niets voor hem betekend heeft.’ Mijn stem klonk zwakker dan ik wilde.

‘Echt niet,’ zei ze resoluut. ‘Hij heeft van je gehouden. Dat kan niet anders.’

Ik glimlachte. ‘Dat is heel lief van je, maar zelfs al had hij niet dat hele jaar dat we samen waren tegen me gelogen, dan nog heeft hij me uiteindelijk verlaten, dus het is wel duidelijk dat hij toen niet meer van me hield.’ Ik zuchtte. ‘Deze zomer vond ik dat het tijd werd om me op mijn carrière te richten. Ik heb zelfs mijn datingapps verwijderd, want ik had geen zin meer in waardeloze afspraakjes die nergens toe leidden, of in mannen die met me naar bed gingen en daarna niets meer van zich lieten horen. En nu moet ik ineens voor mijn ex gaan werken? Hoe krijg ik het voor elkaar?’

‘Nee, je hebt gelijk,’ zei Liv. ‘Hou je gewoon aan je plan, concentreer je op je carrière en laat Noah lekker in zijn sop gaarkoken. Je bent beter af zonder hem en ik durf te wedden dat hij er spijt van heeft dat hij bij je weg is gegaan. Jij bent hier de winnaar.’

‘Dat denk ik niet, maar toch bedankt voor de peptalk.’ Ik ging rechterop zitten. ‘Over één ding heb je wel gelijk. Waarom

zou ik voor Noah de baan laten schieten die ik al van jongs af aan wil hebben? Nu is de kleine Stevie aan de beurt. Ik laat me niet afschrikken door hem.'

Stralend keek ze me aan. 'Dus je gaat het doen?'

'Ik heb er jaren over gedaan om een baan in de uitgeverwereld te vinden. En Noah zei dat ik voorlopig de pr-afdeling zo'n beetje mag runnen. Dat zal het heel goed doen op mijn cv. Ik ga met hem om alsof hij mijn baas is, niets meer. Ik doe gewoon alsof we elkaar nog niet kennen en ga niet over onze relatie beginnen.'

'Over een halfjaar kun je altijd nog een andere baan zoeken,' merkte Liv op.

De gedachte dat ik een halfjaar met Noah zou moeten samenwerken bracht me een beetje van mijn stuk. Ik probeerde er niet aan te denken hoe overstuur ik was toen hij bij me vandaan liep op de dag dat hij me vertelde dat hij naar New York ging, maar de herinnering stond in mijn geheugen gegrift. De tijd heelt alle wonden, maar zoiets vergeet je nou eenmaal nooit. Ook al heb ik dat nog zo hard geprobeerd. Het zou niet makkelijk worden om samen te werken en te doen alsof hij me niet gekwetst had, maar wat moest ik anders?

'Je hebt gelijk. Ik kan dit aangrijpen om ervaring op te doen en dan zo snel mogelijk weer vertrekken.' Wat stelde een halfjaar nou voor, als je bedacht dat ik het vijf jaar zonder hem had gered? 'Het was even schrikken, maar ik kan dit heus wel.'

'Natuurlijk,' beaamde Liv. 'Deze baan heb je altijd gewild. Het doet er niet toe dat Noah daar rondloopt. Als hij daar de grote baas is, zul je hem waarschijnlijk bijna niet zien. Hij krijgt het vast hartstikke druk omdat het allemaal nog nieuw voor hem is... en hij zal jou toch ook wel uit de weg gaan?'

'Laten we het hopen.'

Nadat we onze koffie hadden opgedronken, moest Liv weer aan het werk. Ik ging naar buiten en zag dat het gelukkig niet meer regende, dus liep ik terug naar mijn flat. Toen ik in mijn eentje binnen was, voelde ik mijn bravoure een beetje verva-

gen. Ik ging tegen de muur geleund staan en probeerde mijn hartslag tot bedaren te dwingen.

De aanblik van mijn flat hielp een beetje. Tijdens mijn relatie met Noah had ik met twee andere meisjes samengewoond, maar kort na de breuk was ik hierheen verhuisd. Voordien was ik meer bij hem geweest dan in mijn eigen huis, dus had ik het fijn gevonden om mijn eigen plekje te hebben terwijl ik over hem heen probeerde te komen. Het was me gelukt om een nieuw leven op te bouwen, ook al had dit flatje het formaat van een bezemkast. Ik huurde het van een kennis van mijn familie. Die had graag een bekende, betrouwbare huurder gewild, waardoor de huurprijs een stuk lager lag dan gemiddeld in deze wijk.

De flat bestond uit een vertrek met een piepklein keukentje en een woongedeelte waar net genoeg ruimte was voor één bank en een televisie. Daarachter bevond zich mijn slaapkamer, met een badkamer en suite. Zelf noemde ik het graag knus. Al maakte ik daarmee de zaken wat mooier dan ze waren, het was helemaal van mij en ik vond het heerlijk om in Islington te wonen.

Ik verruilde mijn werkkleding voor een comfortabel huispak en liep naar het keukentje om iets te eten te maken. Vanmorgen had ik van de zenuwen geen hap door mijn keel kunnen krijgen, en nu was ik uitgehongerd. Ik maakte een sandwich met ontbijtspek voor mezelf en ging op de bank zitten om te eten. Daarna pakte ik mijn telefoon, in de wetenschap dat ik het beste zo veel mogelijk informatie kon vergaren voordat ik weer aan het werk ging. Ik googelde op de overname van Turn the Pages en met name op Noah Anderson, onze nieuwe directeur.

Noah is bij de Amerikaanse uitgeverijreus Matthews & Wood Publishing razendsnel opgeklommen van redacteur tot uitgever en vervolgens tot adjunct-directeur. Het recent ingelijfde Turn the Pages is de op twee na succesvolste uitgeverij in het Verenigd

Koninkrijk en de overname zal de aandeelhouders van Matthews & Wood Publishing miljoenen opleveren. Anderson, die met zijn meedogenloze reputatie al veel succes heeft geboekt, is benoemd tot CEO en verhuist daarom terug naar Londen. Ingewijden voorspellen dat de uitgeverij onder zijn leiding de absolute top zal bereiken.

Tijdens het lezen kromp ik ineen, want zijn carrière in Amerika was begonnen nadat hij mij in Londen had achtergelaten. Daarna werd ik boos. In het artikel werd hij Noah Anderson genoemd en werd niet vermeld waarom hij voor Matthews & Wood Publishing werkte. Ondanks alles moest ik terugdenken aan onze relatie.

Nadat we elkaar in de boekwinkel hadden leren kennen, was ik als een blok gevallen voor Noah en zijn romantische gebaren. Die eerste tijd samen was een wervelwind geweest. We waren vaak uit eten gegaan of samen iets gaan drinken, hadden boekwinkels afgestruind en op zondag wandelingen langs de rivier gemaakt, en ik was vaak bij hem blijven slapen. Zijn flat bood uitzicht op de rivier en hij werkte als redactieassistent bij een kleine uitgeverij – een baan waar ik alleen maar van kon dromen. Hij leek de ideale man voor mij.

Het enige waar ik soms mijn twijfels over had was dat Noah mijn familie regelmatig zag en prima met hen overweg kon, maar dat ik zijn ouders nog nooit had ontmoet. Hij zei dat ze geen goede band met elkaar hadden, maar ik was bang dat hij me niet goed genoeg vond om me aan hen voor te stellen.

Toen hij vertelde dat hij naar New York zou gaan om daar voor de uitgeverij van zijn vader te werken, viel alles op zijn plaats. Hoe hij zich als redactieassistent zo'n mooie flat kon veroorloven, waarom hij me nooit iets over zijn ouders had verteld. Zijn vader was een rijke, machtige man en was de eigenaar van Matthews & Wood Publishing, het bedrijf waarvoor Noah mij in de steek had gelaten. Noah gebruikte de meisjesnaam van zijn moeder, Anderson, om niet de suggestie

te wekken dat hij werd voorgetrokken. Maar in feite heette hij Noah Matthews.

Ik zette mijn verbitterdheid om die leugen van me af en scrollde naar het volgende artikel dat mijn zoekopdracht op Google had opgeleverd.

Voor het personeel van Turn the Pages kwam het nieuws over de overname door Matthews & Wood Publishing vanmorgen als een donderslag bij heldere hemel. Behalve de raad van bestuur wist niemand dat er over een overname werd onderhandeld. Een groot deel van het personeel werd boventallig verklaard omdat het bedrijf wil reorganiseren en werknemers uit Amerika wil laten overkomen om veranderingen door te voeren en de uitgeverij uit te breiden.

Een donderslag bij heldere hemel, dat was nog zwak uitgedrukt. Ik had enorm te doen met iedereen die zonder pardon op straat was gezet. Ook met Annie. Ik had de indruk gehad dat ik heel veel van haar kon leren, maar nu had ik geen idee hoe het zou zijn om daar te werken.

Ik bekeek nog een artikel.

Noah Anderson, de meest begeerde vrijgezel van New York, verhuist naar Londen om leiding te geven aan de uitgeverij Turn the Pages.

Snel gooide ik mijn telefoon aan de kant. Ik wilde niets van zijn privéleven weten, al voelde ik me wel iets beter nu ik wist dat hij niet getrouwd was. Zelf had ik ook geen relatie meer gehad sinds hij me had verlaten. Mijn hart had een fikse deuk opgelopen door hem en ik had niemand meer gevonden op wie ik verliefd zou kunnen worden. Ik had datingapps gebruikt, was naar elk feestje gegaan waarvoor ik was uitgenodigd en had de hipste bars en clubs van Londen bezocht, maar hoewel daar aardig wat dates uit voortgekomen waren had ik met niemand

echt een klik gevoeld. Daarom had ik besloten me op mijn carrière te richten, en het zag ernaar uit dat hij hetzelfde had gedaan.

Ik besloot mezelf nog één momentje te gunnen om met nostalgie terug te denken aan het verleden, voordat ik me morgen zou opstellen als een koele kikker die Noah alleen als haar baas behandelde. Ik scrolde op mijn telefoon terug naar de foto's van onze tijd samen, die ik nog steeds niet had kunnen verwijderen.

Eenmaal aangekomen bij een van mijn favorieten staaarde ik naar het scherm. Het was een selfie die Noah van ons had genomen toen we samen in bed hadden gelegen, in zijn prachtige flat in Londen. Op de ochtend nadat we voor het eerst met elkaar naar bed waren gegaan.

Die nacht herinnerde ik me nog als de dag van gisteren. Noah had me enorm verrast in de slaapkamer, door me op te dragen wat ik moest doen op een manier die me zó erg opwond dat ik uiteindelijk het beste orgasme van mijn leven had gekregen.

Ik wil dat je op me komt zitten, zodat ik naar je kan kijken als je me berijdt. Ik ga je zo lekker neuken dat je nooit meer iemand anders zult willen.

Hij was de eerste man die me zo toesprak, en ik vond het heerlijk. Die nacht hadden we nauwelijks een oog dichtgedaan omdat we maar geen genoeg van elkaar konden krijgen. Uiteindelijk waren we toch in slaap gevallen en toen we in elkaars armen wakker waren geworden had hij die foto gemaakt. Daarop glimlachen we naar elkaar, alsof we helemaal weg van elkaar zijn.

Wanneer was hij daar anders over gaan denken?

Ik vergrendelde het scherm van mijn telefoon en besloot dat ik mijn nieuwe carrière niet zou laten bederven omdat het universum een zieke grap met me wilde uithalen. Als ik zes maanden kon doen alsof Noah niets voor me betekende, kon ik daarna op zoek naar een andere baan.

Ik kon dit.

Het zou wel moeten.

Want ik wilde hem echt niet laten merken hoe erg ik hem de afgelopen vijf jaar had gemist. Of hoeveel ik van hem had gehouden, al vanaf het moment dat we elkaar in die boekwinkel waren tegengekomen. Na een leven lang liefdesromans te hebben gelezen, had ik eindelijk mijn held gevonden. Ik dacht dat we samen nog lang en gelukkig zouden leven, maar in het echt ging het nooit zoals in de boeken. En Noah had besloten dat ik niet de ware voor hem was.

Hij had me de rug toegekeerd, maar deze keer zouden de rollen omgedraaid worden.

Eerste druk juli 2026

Oorspronkelijke titel *The Plot Twist*

Oorspronkelijke uitgever Boldwood Books Ltd.

Copyright © 2024, Victoria Walters

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Erica Disco

Omslagontwerp Het Omslag Atelier, naar een ontwerp van Alexandra Alden

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 8015 6

ISBN e-book 978 90 261 8016 3

ISBN luisterboek 978 90 261 8017 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudig en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.